Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 26ης Απριλίου 2016*

«Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα σχετικά με φάκελο έρευνας της OLAF — Προσφυγή ακυρώσεως — Ρητή και σιωπηρή άρνηση προσβάσεως — Εξαίρεση που αφορά την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου — Εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτου — Εξαίρεση που αφορά την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη»

Στην υπόθεση T-221/08,

Guido Strack, κάτοικος Κολωνίας (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τους H. Tettenborn και N. Lödler, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τις P. Costa de Oliveira και B. Eggers, στη συνέχεια, από τους B. Eggers και J. Baquero Cruz,

καθής-εναγομένης,

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα ακυρώσεως του συνόλου των ρητών και σιωπηρών αποφάσεων της Επιτροπής οι οποίες εκδόθηκαν κατόπιν των αρχικών αιτήσεων για παροχή προσβάσεως σε έγγραφα τις οποίες υπέβαλε ο G. Strack [στο εξής: προσφεύγων] στις 18 και 19 Ιανουαρίου 2008 και, αφετέρου, αίτημα αποζημιώσεως,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánova, πρόεδρο, E. Buttigieg (εισηγητή) και L. Madise, δικαστές,

γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Οκτωβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση[1] [*παραλειπόμενα*]

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

37 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Ιουνίου 2008, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή. Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 2008, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, η οποία, με διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 14ης Ιανουαρίου 2010, αποφασίστηκε να συνεξετασθεί με την ουσία της υποθέσεως.

38 Κατόπιν της προσαρμογής των αιτημάτων του, και δη με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Σεπτεμβρίου 2010, ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τις σιωπηρές και ρητές αποφάσεις περί αρνήσεως προσβάσεως σε έγγραφα της Επιτροπής και σε έγγραφα της OLAF, όπως αυτές λήφθηκαν από την Επιτροπή στο πλαίσιο της επεξεργασίας των αρχικών αιτήσεων προσβάσεως της 18ης και 19ης Ιανουαρίου 2008 και των επιβεβαιωτικών αιτήσεων της 22ας Φεβρουαρίου, της 18ης Απριλίου και ιδίως της 21ης Απριλίου 2008, και δη τις αποφάσεις της 19ης Μαΐου και 17ης Ιουνίου 2008 και της 30ής Απριλίου και 7ης Ιουλίου 2010, καθόσον απορρίπτουν, εν όλω ή εν μέρει, τις εν λόγω αιτήσεις προσβάσεως σε έγγραφα·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει εύλογο ποσό αποζημιώσεως, το οποίο δεν θα είναι πάντως μικρότερο της συμβολικής αποζημιώσεως του ενός ευρώ·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

39 Η Επιτροπή ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

40 Με έγγραφο της 5ης Ιουλίου 2010, το Γενικό Δικαστήριο ενημέρωσε τους διαδίκους ότι, με απόφαση της 2ας Ιουλίου 2010, το επιληφθέν τμήμα απέρριψε το αίτημα διευρύνσεως του αντικειμένου της προσφυγής ώστε να περιλάβει τη ρητή απορριπτική απόφαση της 17ης Ιουνίου 2008 και δέχθηκε το αίτημα διευρύνσεως του αντικειμένου της προσφυγής ώστε να περιλάβει την πρώτη απόφαση της OLAF.

41 Με απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2010, που επιδόθηκε στους διαδίκους στις 25 Νοεμβρίου 2010, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε το αίτημα του προσφεύγοντος για διεύρυνση του αντικειμένου της προσφυγής ώστε να περιλάβει τη δεύτερη απόφαση της OLAF.

42 Κατόπιν της αποχωρήσεως του εισηγητή δικαστή, η υπόθεση ανατέθηκε εκ νέου. Κατόπιν τροποποιήσεως της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πρώτο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπό κρίση υπόθεση. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

1 — Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

43 Με διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 2014, σύμφωνα με το άρθρο 65, στοιχείο β', το άρθρο 66, παράγραφος 1, και το άρθρο 67, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε μέτρο διεξαγωγής αποδείξεων, με το οποίο διέταξε την Επιτροπή να προσκομίσει αντίγραφο της εμπιστευτικής εκδοχής όλων των εγγράφων τα οποία αφορούσε η αίτηση αριθ. 590/2008, διευκρινίζοντας όμως ότι τα έγγραφα αυτά δεν επρόκειτο να γνωστοποιηθούν στον προσφεύγοντα. Η Επιτροπή απάντησε στο εν λόγω αποδεικτικό μέτρο με έγγραφο της 5ης Μαρτίου 2014.

44 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε διάφορες ερωτήσεις. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εντός των προθεσμιών που είχαν ταχθεί. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή και ο προσφεύγων απάντησαν, αντιστοίχως, στις 5 και 6 Μαρτίου 2014, στις τεθείσες από το Γενικό Δικαστήριο ερωτήσεις. Με υπόμνημα της 27ης Μαρτίου 2014, ο προσφεύγων υπέβαλε παρατηρήσεις επί των απαντήσεων της Επιτροπής της 5ης Μαρτίου 2014.

45 Στις 20 Οκτωβρίου 2014, ο προσφεύγων κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου έγγραφο το οποίο αφορούσε απόφαση της OLAF της 31ης Ιουλίου 2014, με αντικείμενο την «επανεξέταση της απαντήσεως στην αίτησή [του] προσβάσεως σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, OF/2002/0356» (στο εξής: απόφαση της OLAF για επανεξέταση της 31ης Ιουλίου 2014), η οποία λήφθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 13 του κανονισμού 45/2001, έναν ανακεφαλαιωτικό πίνακα των επίμαχων εγγράφων και το παράρτημα αυτού, το οποίο περιελάμβανε έγγραφα που είχε στην κατοχή της η OLAF.

46 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις απόψεις τους και απήντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 21ης Οκτωβρίου 2014.

47 Με έγγραφο της 4ης Νοεμβρίου 2014, η Επιτροπή υπέβαλε παρατηρήσεις επί του εγγράφου του προσφεύγοντος της 20ής Οκτωβρίου 2014 (βλ. σκέψη 45 ανωτέρω).

48 Κατόπιν των γραπτών παρατηρήσεων της Επιτροπής της 2ας Δεκεμβρίου 2014, επί των από 7 Νοεμβρίου 2014 γραπτών παρατηρήσεων του προσφεύγοντος σχετικά με τις γραπτές απαντήσεις που η Επιτροπή έδωσε στις 22 Οκτωβρίου 2014 στις ερωτήσεις τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο είχε υποβάλει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου περάτωσε την προφορική διαδικασία στις 8 Δεκεμβρίου 2014.

Σκεπτικό [*παραλειπόμενα*]

I – II — *Επί του αιτήματος ακυρώσεως* [*παραλειπόμενα*]

Γ — *Επί της αιτήσεως αριθ. 590/2008* [*παραλειπόμενα*]

1. 3. Επί της ουσίας του αιτήματος [*παραλειπόμενα*]

β) Επί των λόγων και αιτιάσεων προς αμφισβήτηση του βασίμου των εν όλω ή εν μέρει αρνήσεων προσβάσεως στα έγγραφα [*παραλειπόμενα*]

i) Ως προς τα έγγραφα του καταλόγου της OLAF της 30ής Απριλίου 2010 [*παραλειπόμενα*]

Ως προς τα προηγουμένως δημοσιοποιηθέντα έγγραφα [*παραλειπόμενα*]

128 Σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι να καταστήσει δυνατή την πρόσβαση του κοινού εν γένει στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (βλ., συναφώς, απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:75, σκέψεις 43 και 44) ενώ, όπως εξάλλου παρατήρησε η OLAF υπό τον τίτλο 7 της πρώτης αποφάσεώς της, τα κατ' εφαρμογήν του εν λόγω κανονισμού δημοσιοποιηθέντα έγγραφα καθίστανται κοινό κτήμα (απόφαση Catinis κατά Επιτροπής, σκέψη 86 ανωτέρω, EU:T:2014:267, σκέψη 62· βλ., επίσης, απόφαση Αγαπίου Ιωσηφίδη κατά Επιτροπής και EACEA, σκέψη 82 ανωτέρω, EU:T:2010:442, σκέψη 116, και διάταξη της 7ης Μαρτίου 2013, Henkel και Henkel France κατά Επιτροπής, T-64/12, EU:T:2013:116, σκέψη 47).

129 Η συνέπεια αυτή αποτυπώνεται επίσης στο άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του παραρτήματος του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, σχετικά με τις διατάξεις για την εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001, όπως προκύπτει από την απόφαση 2001/937/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 5ης Δεκεμβρίου 2001, για την τροποποίηση του εσωτερικού κανονισμού (ΕΕ L 345, σ. 94), κατά το οποίο τα έγγραφα που έχουν ήδη δημοσιοποιηθεί μετά από προηγούμενη αίτηση παραδίδονται «αυτομάτως» κατόπιν αιτήσεως.

130 Βεβαίως, όπως παρατήρησε η Επιτροπή, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2014, Miettinen κατά Συμβουλίου (T-303/13, EU:T:2014:48, σκέψεις 17 έως 19), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, αφής στιγμής ο προσφεύγων απέκτησε πρόσβαση στο ζητηθέν έγγραφο, επιτεύχθηκε το μόνο αποτέλεσμα που θα μπορούσε να επιδιώξει με την προσφυγή του. Παρά ταύτα, σε αντίθεση με την υπό κρίση υπόθεση, στην προπαρατεθείσα υπόθεση Miettinen κατά Συμβουλίου, το ζητηθέν έγγραφο είχε ακριβώς δημοσιοποιηθεί, οπότε δεν μπορεί να συναχθεί εξ αυτής της αποφάσεως ότι το γεγονός και μόνον ότι ο ενδιαφερόμενος απέκτησε πρόσβαση για οποιονδήποτε λόγο στο ζητηθέν έγγραφο τον εμποδίζει, σε κάθε περίπτωση, να ζητήσει πρόσβαση στο ίδιο αυτό έγγραφο βάσει του κανονισμού 1049/2001, ενώ το έγγραφο αυτό δεν έχει δημοσιοποιηθεί.

131 Κατά συνέπεια, είναι σαφές ότι, εφόσον η OLAF με την πρώτη απόφασή της δεν επέτρεψε την πρόσβαση του προσφεύγοντος στα έγγραφα που έφεραν τη μνεία «PD» βάσει του κανονισμού 1049/2001, δεν μπορεί να θεωρηθεί, αναλόγως της περιπτώσεως και όπως επίσης υπογράμμισε η Επιτροπή στα υπομνήματά της, ότι τα εν λόγω έγγραφα είναι δημόσια, όπερ ακριβώς επιζητεί ο προσφεύγων και αντιστοιχεί στον επιδιωκόμενο από τον κανονισμό 1049/2001 σκοπό ο οποίος συνίσταται στην παροχή όσο το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως στα έγγραφα για την ενίσχυση της διαφάνειας, προκειμένου να εξασφαλισθεί μεγαλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων και, παράλληλα, ισχυρότερη νομιμοποίηση, μεγαλύτερη

αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοικήσεως έναντι του πολίτη σε ένα δημοκρατικό σύστημα, κατά την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, Συλλογή, EU:C.2008:374, σκέψη 45).

132 Κατά συνέπεια, είναι αδιάφορο το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε ήδη στην κατοχή του τα περιλαμβανόμενα στην αίτησή του προσβάσεως έγγραφα και ότι αντικείμενο της αιτήσεως δεν ήταν, επομένως, να του επιτραπεί να λάβει γνώση του περιεχομένου τους, αλλά, μάλλον, να τα γνωστοποιήσει σε τρίτους, δεδομένου μάλιστα ότι οι λόγοι για τους οποίους ο προσφεύγων αποφάσισε να υποβάλει τέτοια αίτηση δεν ασκούν επιρροή, καθώς ο κανονισμός 1049/2001 δεν προβλέπει ούτε ότι ο ενδιαφερόμενος οφείλει να αιτιολογήσει την αίτησή του προσβάσεως σε έγγραφα ούτε ότι οι λόγοι για τους οποίους υποβάλλεται μια τέτοια αίτηση μπορούν να επηρεάσουν την αποδοχή ή την απόρριψή της (διάταξη Henkel και Henkel France κατά Επιτροπής, σκέψη 128 ανωτέρω, EU:T:2013:116, σκέψη 47).

133 Ομοίως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής το οποίο αφορά τον υπερβολικό φόρτο εργασίας που θα συνεπαγόταν, για την ίδια, η υποχρέωση παροχής προσβάσεως σε έγγραφα τα οποία ήδη βρίσκονται στην κατοχή του αιτούντος, έστω και αν ο αιτών δεν είχε αποκτήσει πρόσβαση σε αυτά κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1049/2001.

134 Αρκεί συναφώς η επισήμανση ότι, μολονότι ένα θεσμικό όργανο μπορεί, υπό εξαιρετικές συνθήκες, να αρνηθεί την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα για τον λόγο ότι ο φόρτος εργασίας που προϋποθέτει η δημοσιοποίησή τους είναι δυσανάλογος σε σχέση με τους σκοπούς της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα αυτά (απόφαση Strack κατά Επιτροπής, σκέψη 56 ανωτέρω, EU:C.2014:2250, σκέψη 28), εντούτοις, σε κάθε περίπτωση, η Επιτροπή δεν επικαλέσθηκε τέτοιες εξαιρετικές συνθήκες εν προκειμένω. Επιπλέον, πρόκειται σε μεγάλο βαθμό για έγγραφα τα οποία έχουν ήδη δημοσιοποιηθεί προγενεστέρως από το αυτό θεσμικό όργανο.

135 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν δύναται να στηριχθεί στο γεγονός και μόνον ότι ο αιτών την πρόσβαση είχε ή θεωρείτο ότι είχε ήδη στην κατοχή του τα ζητηθέντα έγγραφα, αλλά πρέπει να στηριχθεί σε άλλον λόγο για να αρνηθεί την εξέταση της αιτήσεως προσβάσεως στα ίδια αυτά έγγραφα βάσει του κανονισμού 1049/2001, με εξαίρεση τα έγγραφα τα οποία, όπως το παράρτημα του εγγράφου αριθ. 267, είχαν καταστεί προσβάσιμα στο κοινό λόγω, μεταξύ άλλων, της δημοσιεύσεώς τους.

136 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός καθόσον αφορά τα έγγραφα τα οποία είχε ή έχει στην κατοχή του ο προσφεύγων, επειδή είναι ο συντάκτης τους, ή τα οποία είχαν προηγουμένως δημοσιοποιηθεί επί βάσεως άλλης από τον κανονισμό 1049/2001 χωρίς όμως να έχουν καταστεί προσβάσιμα στο κοινό.

Ως προς τα μη δημοσιοποιηθέντα έγγραφα [*παραλειπόμενα*]

– Επί της φερόμενης παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 [*παραλειπόμενα*]

148 Επισημαίνεται καταρχάς ότι, κατά τη νομολογία, η επίκληση της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, η οποία εφαρμόζεται μετά τη λήψη αποφάσεως, υπόκειται σε αυστηρές προϋποθέσεις. Καλύπτει μόνον ορισμένα είδη εγγράφων, η δε δυνάμενη να δικαιολογήσει την άρνηση αυτή προϋπόθεση είναι ότι η δημοσιοποίηση θα μπορούσε να θίξει «σοβαρά» τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του θεσμικού οργάνου (απόφαση Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 139 ανωτέρω, EU:C:2012:394, σκέψη 77).

149 Περαιτέρω τονίζεται ότι η αίτηση αριθ. 590/2008 χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι αφορά όχι ένα μόνον έγγραφο, αλλά ένα γενικώς οριζόμενο σύνολο εγγράφων. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 69 ανωτέρω, ο προσφεύγων ζήτησε κατ' ουσίαν πρόσβαση σε γενικώς οριζόμενο σύνολο εγγράφων, ήτοι στο σύνολο του φακέλου της έρευνας της OLAF OF/2002/0356, στις πλήρεις και ορθές απομαγνητοφωνήσεις των ηχητικών καταχωρίσεων που περιλαμβάνονταν στον φάκελο αυτό, καθώς και στα έγγραφα κάθε είδους τα οποία δεν περιλαμβάνονταν μεν στον φάκελο αυτό αλλά αφορούσαν παρά ταύτα την προαναφερθείσα υπόθεση/έρευνα ή το πρόσωπό του. Η πρώτη απόφαση της OLAF διευκρινίζει συναφώς ότι ο φάκελος της OLAF περιλαμβάνει όλα τα σχετικά με την εν λόγω υπόθεση έγγραφα και ότι δεν υπάρχουν εκτός του φακέλου έγγραφα σχετιζόμενα με την υπόθεση και μνημονευόμενα στην αίτηση αριθ. 590/2008.

150 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 91 ανωτέρω, σε αυτού του είδους τις περιπτώσεις, η αναγνώριση γενικού τεκμηρίου κατά το οποίο η δημοσιοποίηση εγγράφων ορισμένης φύσεως θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία ενός εκ των απαριθμούμενων στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 συμφερόντων παρέχει στο οικείο θεσμικό όργανο τη δυνατότητα να εξετάσει αίτηση που αφορά σύνολο εγγράφων και να απαντήσει σε αυτήν αναλόγως (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κατά EnBW, σκέψη 90 ανωτέρω, EU:C:2014:112, σκέψεις 65 και 68).

151 Η πρώτη απόφαση της OLAF επισημαίνει σχετικά ότι τα έγγραφα της κατηγορίας 1 αφορούν σημειώματα του φακέλου συνταχθέντα από τους ελεγκτές που ήταν επιφορτισμένοι με τον φάκελο της επίμαχης έρευνας και περιέχουν το σκεπτικό και την ανάλυση των ελεγκτών και λοιπών αρμόδιων υπαλλήλων για την ανάπτυξη και την κατεύθυνση της έρευνας, τόσο επί ουσιαστικών όσο και επί διαδικαστικών ζητημάτων. Σύμφωνα με την ίδια απόφαση, τα έγγραφα της κατηγορίας 2 αφορούν την αλληλογραφία μεταξύ των μελών του προσωπικού της OLAF ή μεταξύ του εν λόγω προσωπικού και του προσωπικού της Επιτροπής σχετικά με την επίμαχη έρευνα, και την προετοιμασία των απαντήσεων στον Διαμεσολαβητή ή σε ερωτήματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Τα έγγραφα αυτά περιέχουν εκτιμήσεις της OLAF και των υπηρεσιών της Επιτροπής για την εν λόγω έρευνα, βάσει των οποίων λήφθηκαν εσωτερικές αποφάσεις. Τέλος, το έγγραφο της κατηγορίας 7 συνιστά σχέδιο της τελικής εκθέσεως της επίμαχης έρευνας.

152 Στην πρώτη απόφαση της OLAF διευκρινίζεται ότι, μολονότι οι εργασίες της έρευνας έχουν λάβει τέλος, τα έγγραφα των κατηγοριών 1, 2 και 7, στα οποία δεν επετράπη η πρόσβαση, καταρτίστηκαν αποκλειστικώς για εσωτερική χρήση, περιέχουν εκτιμήσεις προοριζόμενες για εσωτερική χρήση και αποτελούν μέρος των προκαταρκτικών συζητήσεων και διαβουλεύσεων εντός της OLAF και της Επιτροπής. Τα εν λόγω έγγραφα διανεμήθηκαν στους ελεγκτές της OLAF και στις υπηρεσίες της Επιτροπής ώστε να ληφθούν ακριβείς πληροφορίες από τους αρμόδιους υπαλλήλους. Τα έγγραφα αυτά περιέχουν αρχικές θέσεις για τις πιθανές στρατηγικές έρευνας, τις επιχειρησιακές δραστηριότητες και τις προς λήψη αποφάσεις. Περιέχουν εκτιμήσεις, την ανάλυση των πραγματικών περιστατικών και τα προτεινόμενα μέτρα και αποτυπώνουν τη διαδικασία επεξεργασίας της εξωτερικής αλληλογραφίας.

153 Όπως επισημαίνεται ορθώς στην πρώτη απόφαση της OLAF, η πρόσβαση του κοινού σε τέτοια έγγραφα βλάπτει ιδιαιτέρως την ικανότητα της Επιτροπής, και δη της OLAF, να εκπληρώνει προς το δημόσιο συμφέρον την αποστολή της για καταπολέμηση της απάτης. Η δημοσιοποίηση των οικείων εγγράφων δύναται να θίξει σημαντικά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής και της OLAF, διότι υπονομεύει σοβαρά την πλήρη ανεξαρτησία των μελλοντικών ερευνών της OLAF και τους σκοπούς αυτών των ερευνών, αποκαλύπτοντας τη στρατηγική και τις μεθόδους εργασίας της OLAF και μειώνοντας τη δυνατότητά της να λαμβάνει από τους συνεργάτες της ανεξάρτητες εκτιμήσεις και να συμβουλεύεται τις υπηρεσίες της Επιτροπής όσον αφορά ιδιαίτερα ευαίσθητα ζητήματα. Περαιτέρω, ενδέχεται να αποθαρρύνει την εκ μέρους ιδιωτών αποστολή πληροφοριών σχετικά με πιθανή διάπραξη απάτης και να στερήσει, με τον τρόπο αυτό, την OLAF και την Επιτροπή από χρήσιμες πληροφορίες για την έναρξη ερευνών με σκοπό την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση Catinis κατά Επιτροπής, σκέψη 86

ανωτέρω, EU:T:2014:267, σκέψη 54, σχετικά με εν εξελίξει έρευνα της OLAF η οποία αφορά τη σχετική με την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001).

154 Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο διότι, κατά τη νομολογία, οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, οι οποίες διαλαμβάνονται ιδίως στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, δεν πρέπει, σε περίπτωση κατά την οποία, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, τα σχετικά έγγραφα εμπίπτουν σε συγκεκριμένο τομέα του δικαίου της Ένωσης, εν προκειμένω δε στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης και την καταπολέμηση της απάτης, της διαφθοράς και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας σε βάρος των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, να ερμηνεύονται χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ειδικοί κανόνες που διέπουν την πρόσβαση στα έγγραφα αυτά (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κατά EnBW, σκέψη 90 ανωτέρω, EU:C:2014:112, σκέψη 83).

155 Όπως υπομνήσθηκε στο άρθρο 3 της αποφάσεως 1999/352/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 1999, για την ίδρυση της OLAF (ΕΕ L 136, σ. 20), η OLAF ασκεί τις αρμοδιότητές της σε θέματα ερευνών με πλήρη ανεξαρτησία (βλ., συναφώς, απόφαση της 8ης Ιουλίου 2008, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-48/05, Συλλογή, EU:T:2008:257, σκέψη 255).

156 Το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την OLAF (ΕΕ L 136, σ. 1), ο οποίος εκδόθηκε βάσει του άρθρου 324 ΣΛΕΕ με σκοπό την καταπολέμηση της απάτης και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας που είναι επιζήμια για τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης, ορίζει ότι όλες οι πληροφορίες που διαβιβάζονται ή λαμβάνονται στο πλαίσιο των εσωτερικών ερευνών, υπό οιαδήποτε μορφή, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Οι πληροφορίες αυτές δεν επιτρέπεται ιδίως να ανακοινώνονται σε πρόσωπα άλλα από εκείνα τα οποία, λόγω των καθηκόντων τους στο πλαίσιο των θεσμικών οργάνων της Ένωσης ή των κρατών μελών, έχουν γνώση αυτών, ούτε να χρησιμοποιούνται για άλλους σκοπούς πέραν της καταπολεμήσεως της απάτης, της δωροδοκίας και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας.

157 Όπως παρατήρησε η Επιτροπή, η ιδιαίτερη εμπιστευτικότητα της οποίας απολαύουν τα εν λόγω σχετικά με την έρευνα έγγραφα, και τούτο μάλιστα, μέχρις ορισμένου σημείου, έναντι των προσώπων τα οποία φέρεται ότι αφορά μια τέτοια έρευνα (βλ., συναφώς, απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 155 ανωτέρω, EU:T:2008:257, σκέψη 255), δικαιολογείται όχι μόνον διότι η OLAF λαμβάνει γνώση, στο πλαίσιο τέτοιας έρευνας, ευαίσθητων εμπορικών απορρήτων και ιδιαίτερα ευαίσθητων προσωπικών πληροφοριών των οποίων η δημοσιοποίηση δύναται να θίξει σοβαρά τη φήμη τους, αλλά και διότι η πρόσβαση στα σχετικά με την εσωτερική έρευνα της OLAF έγγραφα, ακόμη και μετά το πέρας της επίμαχης διαδικασίας, και ειδικότερα σε έγγραφα που περιέχουν απόψεις για εσωτερική χρήση, ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός της OLAF, δύναται να παρεμποδίσει σοβαρά τις εργασίες του οργάνου αυτού, να αποκαλύψει τη μεθοδολογία και τη στρατηγική έρευνας της OLAF, να αποθαρρύνει τους εμπλεκομένους στη διαδικασία από μελλοντική συνεργασία και, ως εκ τούτου, να υπονομεύσει την ορθή λειτουργία των επίμαχων διαδικασιών και την υλοποίηση των επιδιωκόμενων σκοπών.

158 Καθόσον οι κανονισμοί 1049/2001 και 1073/1999 δεν περιλαμβάνουν διάταξη προβλέπουσα ρητώς την υπεροχή του ενός έναντι του άλλου, και δεδομένου ότι πρέπει να εφαρμόζεται κατά τρόπο συμβατό με τον άλλον, με σκοπό εν τέλει την συνεκτική εφαρμογή τους (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κατά EnBW, σκέψη 90 ανωτέρω, EU:C:2014:112, σκέψη 84), η εφαρμογή των αρχών αυτών δικαιολογεί εν προκειμένω πλήρως την αναγνώριση τεκμηρίου υπέρ της αρνήσεως παροχής προσβάσεως.

159 Εξάλλου, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διοικητική δραστηριότητα της Επιτροπής δεν απαιτεί τόσο ευρεία πρόσβαση στα έγγραφα όσο η νομοθετική δραστηριότητα θεσμικού οργάνου της Ένωσης (απόφαση Επιτροπή κατά EnBW, σκέψη 90 ανωτέρω, EU:C:2014:112, σκέψη 91).

160 Κατόπιν των ανωτέρω συνάγεται ότι, όσον αφορά τις διαδικασίες εσωτερικής έρευνας της OLAF δυνάμει του κανονισμού 1073/1999, ένα γενικό τεκμήριο περί μη προσβάσεως στα σχετικά με την έρευνα έγγραφα και, ειδικότερα, στα έγγραφα που περιέχουν απόψεις για εσωτερική χρήση ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός της OLAF δύναται να απορρέει, μεταξύ άλλων, από διατάξεις του κανονισμού αυτού.

161 Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά την εφαρμογή των προβλεπόμενων στο άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεων, η Επιτροπή ορθώς δέχθηκε, χωρίς να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση εκάστου των επίμαχων εγγράφων, το τεκμήριο ότι η πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα αυτά, βάσει του κανονισμού 1049/2001, ήταν καταρχήν δυνατό να θίξει την προστασία των εκεί αναφερόμενων συμφερόντων, συνάγοντας εξ αυτού ότι όλα αυτά τα έγγραφα καλύπτονταν από την προβλεπόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του ιδίου κανονισμού εξαίρεση.

162 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το γενικό τεκμήριο περί προσβολής των συμφερόντων τα οποία προστατεύονται, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, δικαιολογητικός λόγος του οποίου είναι η αποτροπή κάθε κινδύνου να θιγεί σοβαρά η διαδικασία λήψεως αποφάσεων κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, επιβάλλεται ανεξαρτήτως του αν η αίτηση προσβάσεως αφορά διαδικασία έρευνας ήδη περατωμένη ή εν εξελίξει.

163 Εξάλλου, η άρνηση δημοσιοποιήσεως του σχετικού με εσωτερική έρευνα της OLAF εγγράφου επί τη βάσει του γενικού τεκμηρίου περί αρνήσεως προσβάσεως δεν μπορεί να στηριχθεί στο γεγονός ότι το έγγραφο φέρει ημερομηνία μεταγενέστερη της περατώσεως της επίμαχης έρευνας, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό σχετίζεται με την εν λόγω έρευνα, περιέχει πληροφορίες σχετικές με απόψεις που προορίζονται για εσωτερική χρήση ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός της OLAF και περιέχει, επομένως, πληροφορίες των οποίων η δημοσιοποίηση είναι δυνατό να υπονομεύσει το έργο της OLAF στο πλαίσιο της αποστολής της για την καταπολέμηση της απάτης και της διαφθοράς.

164 Ομοίως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η αλληλογραφία μεταξύ της OLAF και της Επιτροπής δεν μπορεί, σε κάθε περίπτωση, να συγκαταλέγεται στα έγγραφα που περιέχουν απόψεις προοριζόμενες για «εσωτερική» χρήση ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, στο μέτρο που δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η OLAF και η Επιτροπή συναποτελούν μέρη του ιδίου θεσμικού οργάνου. Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι ο κανονισμός 1049/2001 έχει εφαρμογή στην OLAF, καθόσον αυτή θεωρείται, για τους σκοπούς του κανονισμού, ότι εντάσσεται στην Επιτροπή, η οποία μνημονεύεται στο άρθρο 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού μεταξύ των θεσμικών οργάνων στα οποία αυτός εφαρμόζεται.

165 Το ίδιο ισχύει και ως προς το επιχείρημα ότι η αλληλογραφία της OLAF με τρίτους έπρεπε κατ' ανάγκην να αποκλεισθεί από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001. Πράγματι, τέτοιες επικοινωνίες μπορούν προφανώς να περιέχουν πληροφορίες σχετικές με απόψεις προοριζόμενες για εσωτερική χρήση ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός του οικείου θεσμικού οργάνου, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, οπότε η άρνηση της δημοσιοποιήσεώς τους επιβάλλεται προκειμένου να διασφαλισθεί η ανεξαρτησία της OLAF και η εμπιστευτικότητα της αποστολής της.

166 Εξάλλου, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από τον προσφεύγοντα, το έγγραφο αριθ. 2 του καταλόγου της OLAF της 30ής Απριλίου 2010 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εσφαλμένως καταχωρίσθηκε μεταξύ των σημειωμάτων του φακέλου της έρευνας, δεδομένου ότι πρόκειται για «σημείωμα για τον φάκελο της έρευνας της OLAF», το οποίο αφορά αναζήτηση στοιχείων για την επίμαχη υπόθεση. Το ίδιο ισχύει και για το έγγραφο αριθ. 34, το οποίο συγκαταλέγεται προδήλως μεταξύ των σημειωμάτων για τον φάκελο της επίμαχης έρευνας, όπως ήταν σε θέση να διαπιστώσει το Γενικό Δικαστήριο.

167 Περαιτέρω, ο προσφεύγων δεν απέδειξε, με τις αιτήσεις του προσβάσεως, την ύπαρξη δημοσίου συμφέροντος που θα δικαιολογούσε παρά ταύτα την παροχή προσβάσεως στα έγγραφα της επίμαχης έρευνας. Απόκειται, όμως, στον προσφεύγοντα να επικαλείται κατά τρόπο συγκεκριμένο στοιχεία που να θεμελιώνουν δημόσιο συμφέρον δυνάμενο να δικαιολογήσει τη δημοσιοποίηση των οικείων εγγράφων (βλ., συναφώς, απόφαση Strack κατά Επιτροπής, σκέψη 56 ανωτέρω, EU:C:2014:2250, σκέψη 128). Εξάλλου, από την πρώτη απόφαση της OLAF προκύπτει ότι το εν λόγω όργανο όντως εξέτασε εάν υπήρχαν υπέρτερα συμφέροντα προτού καταλήξει στο συμπέρασμα ότι από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι υπήρχε τέτοιο υπέρτερο συμφέρον. Απλώς και μόνον η επίκληση της αρχής της διαφάνειας και της σημασίας της δεν αρκεί εν προκειμένω (βλ., συναφώς, απόφαση Strack κατά Επιτροπής, σκέψη 56 ανωτέρω, EU:C:2014:2250, σκέψεις 129 και 131). Τέλος, πρέπει να απορριφθεί η άποψη του προσφεύγοντος ότι υπήρχε ιδιαίτερο συμφέρον για διαφάνεια στην ειδική περίπτωση των εσωτερικών ερευνών στον τομέα της απάτης, όπως εν προκειμένω, προς αποφυγή, με απόλυτη διαφάνεια, κάθε υπόνοιας για αυθαίρετες και παράτυπες συμπεριφορές, επιζήμιας για τη φήμη των θεσμικών οργάνων και των εμπλεκομένων στην έρευνα εταιριών, καθώς είναι πρόδηλο ότι τέτοιες εκτιμήσεις δεν είναι ικανές να υπερισχύσουν των επιτακτικών λόγων που δικαιολογούν την άρνηση δημοσιοποιήσεως των επίμαχων πληροφοριών.

168 Τέλος, το προαναφερθέν γενικό τεκμήριο περί αρνήσεως προσβάσεως συνεπάγεται ότι τα καλυπτόμενα από αυτό έγγραφα εξαιρούνται από την υποχρέωση μερικής δημοσιοποιήσεως του περιεχομένου τους κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κατά EnBW, σκέψη 89 ανωτέρω, EU:C:2014:112, σκέψεις 134 και 135).

169 Για όλους αυτούς τους λόγους, η Επιτροπή μπορούσε βασίμως να αρνηθεί την πρόσβαση στα έγγραφα που έφεραν τη μνεία «NA» στηριζόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

[*παραλειπόμενα*]

Ως προς τα εν μέρει δημοσιοποιηθέντα έγγραφα

– Επί της φερόμενης παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001 [*παραλειπόμενα*]

198 Έχει ήδη κριθεί ότι η δημοσιοποίηση προσωπικών δεδομένων που αφορούν αποκλειστικά τον αιτούντα την επίμαχη πρόσβαση δεν μπορεί να αποκλείεται με το σκεπτικό ότι θίγει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου (απόφαση της 22ας Μαΐου 2012, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, T-300/10, Συλλογή, EU:T:2012:247, σκέψη 107).

199 Τούτο ισχύει ειδικότερα όταν, όπως εν προκειμένω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο προσφεύγων, σκοπός του οποίου ήταν μεταξύ άλλων να δημοσιοποιήσει τις φερόμενες δυσλειτουργίες εντός της OLAF κατά την επεξεργασία της καταγγελίας του, επιθυμούσε να περιορίσει την πρόσβαση στα προσωπικά του δεδομένα. Εξάλλου, με την πρώτη απόφαση της OLAF είχε αποκτήσει πρόσβαση στα δεδομένα που τον αφορούσαν, η δε απόφαση διευκρίνιζε ότι η πρόσβαση χορηγήθηκε μόνον βάσει του κανονισμού 45/2001 και δεν του ζητούσε να διευκρινίσει το περιεχόμενο της αιτήσεώς του κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, με αποτέλεσμα η Επιτροπή εσφαλμένως να προσάπτει στον προσφεύγοντα ότι δεν ήταν σαφής ως προς το σημείο αυτό.

200 Κατά συνέπεια, εσφαλμένως, όσον αφορά ειδικότερα τα έγγραφα που μνημονεύονται από τον προσφεύγοντα στη σκέψη 173 ανωτέρω, η Επιτροπή αρνήθηκε να δημοσιοποιήσει την ταυτότητα του προσφεύγοντος με βάση την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001, οπότε ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός κατά το μέρος αυτό και να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

[*παραλειπόμενα*]

Ως προς τα έγγραφα αριθ. 266 και 268 και τα διαβιβαστικά εγγράφων [*παραλειπόμενα*]

– Επί των διαβιβαστικών εγγράφων [*παραλειπόμενα*]

249 Η έννοια του «εγγράφου», η οποία ορίζεται ευρέως στο άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 (βλ., συναφώς, απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, API κατά Επιτροπής, T-36/04, Συλλογή, EU:T:2007:258, σκέψη 59), καλύπτει «οποιοδήποτε περιεχόμενο ανεξάρτητα από το χρησιμοποιηθέν υπόθεμα (γραμμένο σε χαρτί ή αποθηκευμένο υπό ηλεκτρονική μορφή, ή με ηχητική, οπτική ή οπτικοακουστική εγγραφή) που αφορά τις πολιτικές, τις δράσεις και τις αποφάσεις αρμοδιότητας του θεσμικού οργάνου».

250 Επομένως, ο ορισμός του άρθρου 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 στηρίζεται, κατ' ουσίαν, στην ύπαρξη ενός περιεχομένου το οποίο διατηρείται και ενδέχεται να αναπαραχθεί ή στο οποίο δύναται να ανατρέχει κάποιος και μετά την παραγωγή του, με τη διευκρίνιση, αφενός, ότι η φύση του υποθέματος αποθηκεύσεως, το είδος και η φύση του αποθηκευόμενου περιεχομένου, όπως και το μέγεθος, η έκταση, η σημασία ή η παρουσίαση του περιεχομένου δεν επηρεάζουν το αν εμπίπτει ή όχι στον εν λόγω ορισμό ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο και, αφετέρου, ότι ο μόνος περιορισμός που τίθεται όσον αφορά το περιεχόμενο το οποίο δύναται να αφορά ο ως άνω ορισμός είναι ότι το περιεχόμενο αυτό πρέπει να σχετίζεται με τις πολιτικές, τις δραστηριότητες ή τις αποφάσεις που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του οικείου θεσμικού οργάνου της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2011, Dufour κατά ΕΚΤ, T-436/09, Συλλογή, EU:T:2011:634, σκέψεις 88 και 90 έως 93).

251 Επομένως, δεν ευσταθεί ότι αποκλείονται τα διαβιβαστικά εγγράφων από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, το εύρος του οποίου δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να περιορίζεται από οποιονδήποτε κανόνα εσωτερικής οργανώσεως που ενδεχομένως θεσπίζεται από τα θεσμικά όργανα, όπως από τις διατάξεις εφαρμογής του παραρτήματος του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής (βλ. σκέψη 129 ανωτέρω), τις οποίες η Επιτροπή επικαλείται προς στήριξη της θέσεώς της ότι τα διαβιβαστικά εγγράφων θεωρούνται ως έγγραφα τα οποία περιέχουν «μη σημαντικές», «βραχύβιες» πληροφορίες που δεν υπάρχει λόγος να καταχωρίζονται, με αποτέλεσμα, κατά τη γνώμη της, να μην εμπίπτουν στην έννοια του εγγράφου κατά το άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001.

252 Εξάλλου, στον βαθμό που ο αιτών την πρόσβαση δεν υποχρεούται να αιτιολογήσει την αίτησή του προσβάσεως στα έγγραφα (διάταξη Henkel και Henkel France κατά Επιτροπής, σκέψη 128 ανωτέρω, EU:T:2013:116, σκέψη 48), είναι επίσης αδιάφορο για τους σκοπούς του κανονισμού 1049/2001 το πραγματικό ενδιαφέρον που μπορεί να έχει για τον αιτούντα η δημοσιοποίηση των διαβιβαστικών εγγράφων τα οποία, κατά τον προσφεύγοντα, καθιστούν δυνατή την απόδειξη ενδεχόμενων προσωπικών ευθυνών, μέσω της κοινοποιήσεως πληροφοριών σχετικών με υπαλλήλους οι οποίοι συμμετείχαν στην κατάρτιση ενός εγγράφου ή των οποίων η έγκριση είναι αναγκαία, καθώς και πληροφοριών σχετικών με την ημερομηνία της παρεμβάσεώς τους στη διαδικασία καταρτίσεως του επίμαχου εγγράφου.

253 Επιπλέον, η ίδια η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι τα διαβιβαστικά εγγράφων ενδέχεται να περιέχουν σχόλια και δεν περιορίζονται επομένως κατ' ανάγκην στην αναπαραγωγή των ονομάτων των εμπλεκόμενων προσώπων στη διαδικασία καταρτίσεως και εκδόσεως του εγγράφου στο οποίο αναφέρονται.

254 Τέλος, η Επιτροπή δεν κατόρθωσε να αποδείξει γιατί η δημοσιοποίηση τέτοιων διαβιβαστικών εγγράφων, εφόσον υπάρχουν, συνιστά δυσανάλογο φόρτο εργασίας για την OLAF.

[*παραλειπόμενα*]

Ως προς τη ρήτρα περί περιορισμού της χρήσεως [*παραλειπόμενα*]

264 Επισημαίνεται ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, της αποφάσεως 2006/291 προβλέπει ότι η απόφαση αυτή εφαρμόζεται με την επιφύλαξη του κανονισμού 1049/2001, τον οποίο κατά κανένα τρόπο δεν θίγει. Εξάλλου, το άρθρο 16 του κανονισμού 1049/2001 ορίζει ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν θίγει τυχόν υπάρχουσες ρυθμίσεις περί του δικαιώματος του δημιουργού οι οποίες ενδεχομένως περιορίζουν το δικαίωμα τρίτου να αναπαραγάγει ή να χρησιμοποιήσει τα δημοσιοποιηθέντα έγγραφα.

265 Όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η απόφαση 2006/291 προβλέπει, για τους σκοπούς της περαιτέρω χρήσεως δημοσίων εγγράφων που έχει στην κατοχή της, όπως ορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως, διαδικασία εγκρίσεως διακριτή από την προβλεπόμενη στον κανονισμό 1049/2001 όσον αφορά την πρόσβαση στα ίδια αυτά έγγραφα.

266 Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 3, της αποφάσεως 2006/291, εντός δεκαπέντε εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της αιτήσεως, η διοικητική υπηρεσία της Επιτροπής ή η Υπηρεσία Εκδόσεων, είτε επιτρέπουν την περαιτέρω χρήση του ζητηθέντος εγγράφου και, κατά περίπτωση, παρέχουν αντίγραφό του, ή ενημερώνουν γραπτώς και αιτιολογημένα για την πλήρη ή μερική απόρριψη της αιτήσεως. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, αυτό το χρονικό περιθώριο δύναται να παραταθεί κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες, υπό την προϋπόθεση ότι θα ενημερωθεί προηγουμένως ο αιτών με λεπτομερή αιτιολόγηση. Κατά την παράγραφο 4 του ιδίου άρθρου, σε περίπτωση απορρίψεως, ο αιτών ενημερώνεται για το δικαίωμά του να προσφύγει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ή να υποβάλει καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή.

267 Ουδόλως προκύπτει, όμως, ότι οι αιτήσεις προσβάσεως του προσφεύγοντος έπρεπε να θεωρηθούν ως περιέχουσες αίτημα βάσει της αποφάσεως 2006/291, αφής στιγμής ανέφεραν το ενδεχόμενο δημοσιεύσεως των εγγράφων χωρίς παραπομπή στην εν λόγω απόφαση. Εξάλλου, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η εφαρμογή της αποφάσεως αυτής προϋποθέτει ότι τα επίμαχα έγγραφα είχαν προσδιορισθεί ακριβώς και είχαν καταστεί δημόσια. Τέλος και ιδίως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι αιτήσεις προσβάσεως του προσφεύγοντος μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι περιέχουν αίτημα βάσει της αποφάσεως 2006/291 και ότι η επίδικη ρήτρα μπορεί να νοηθεί ως περιέχουσα σιωπηρή απόφαση αρνήσεως της προσβάσεως εκ μέρους της OLAF, και όχι ως απλή επισήμανση ότι η περαιτέρω χρήση των επίμαχων εγγράφων προϋποθέτει έγκριση εκ μέρους της Επιτροπής, ο προσφεύγων δεν προσέβαλε την απόφαση αυτή στηριζόμενος στην απόφαση 2006/291.

[*παραλειπόμενα*]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Καταργεί τη δίκη κατά το μέρος που αφορά τη νομιμότητα των σιωπηρών αποφάσεων με τις οποίες δεν επετράπη η πρόσβαση σε έγγραφα στο πλαίσιο των αιτήσεων προσβάσεως που υπέβαλε ο Guido Strack.

2) Καταργεί τη δίκη κατά το μέρος που αφορά τη νομιμότητα των ρητών αποφάσεων με τις οποίες δεν επετράπη εν μέρει ή εν όλω η πρόσβαση στα έγγραφα, τις οποίες εξέδωσε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) στο πλαίσιο των από 22 Φεβρουαρίου και 21 Απριλίου 2008 επιβεβαιωτικών αιτήσεων του G. Strack περί προσβάσεως σε έγγραφα, καθόσον τα έγγραφα αυτά δεν υπήρχαν ή δεν ήταν πλέον διαθέσιμα ή καθόσον τα έγγραφα αυτά, ή αποσπάσματά τους, τέθηκαν στη διάθεση του κοινού ή καθόσον ο G. Strack δέχεται τη νομιμότητα των αρνήσεων προσβάσεως που έλαβαν χώρα εν τω μεταξύ.

3) Ακυρώνει την απόφαση της OLAF της 30ής Απριλίου 2010 κατά το μέρος που:

— δεν επετράπη η πρόσβαση στα έγγραφα που φέρουν τη μνεία «PD»·

— απεκρύβη το όνομα του G. Strack στα έγγραφα που φέρουν τη μνεία «PA»·

— παραλείφθηκαν έγγραφα στον κατάλογο της OLAF της 30ής Απριλίου 2010 ή δεν γνωστοποιήθηκαν στον G. Strack μόνον με το σκεπτικό ότι ήταν ο συντάκτης τους, ότι τα είχε στη διάθεσή του δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, ή δυνάμει άλλης βάσεως, χωρίς να έχουν τεθεί στη διάθεση του κοινού, ή ότι αποκλείσθηκαν από την αίτηση προσβάσεως, στον βαθμό που αφορούσαν αλληλογραφία μεταξύ της OLAF και του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ή μεταξύ της OLAF και του G. Strack και αφορούσαν τον ίδιο, χωρίς να αποτελούν μέρος του σχετικού με την επίμαχη έρευνα φακέλου.

4) Ακυρώνει την απόφαση της OLAF της 7ης Ιουλίου 2010 κατά το μέρος που:

— δεν επετράπη η πρόσβαση στο έγγραφο αριθ. 266 βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής·

— δεν επετράπη η πρόσβαση στο έγγραφο αριθ. 268, με εξαίρεση τις πληροφορίες στις οποίες ο G. Strack μπόρεσε να έχει πρόσβαση βάσει του κανονισμού 1049/2001 στο πλαίσιο της διαβιβάσεως άλλων εγγράφων·

— απεκρύβη το όνομα του G. Strack στα διαβιβαστικά εγγράφων που είχαν προσαρτηθεί στην εν λόγω απόφαση.

5) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

6) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα τρία τέταρτα των εξόδων του G. Strack.

7) Ο G. Strack φέρει το ένα τέταρτο των δικαστικών εξόδων του.

Pelikánová Buttigieg Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Απριλίου 2016.

(υπογραφές)